

V 15. kapitole listu Korintánům svatý Pavel vysvětluje, co znamená víra ve vzkříšení mrtvých. Ve verši 35 si položil otázku: „V jakém těle vstanou mrtví?“ A odpovídá: „Zasévá se tělo přirozené, vstává tělo duchovní. Je-li tělo přirozené, je i tělo duchovní“ (verš 44).

Bratří! První „člověk“, Adam, „se stal živou bytostí“, poslední Adam však bude oživujícím duchem. Ale není napřed to, co je zduchovnělé, nýbrž to, co je živočišné, a potom teprve přijde to, co je zduchovnělé. První člověk byl utvořen ze země, je pozemský, druhý člověk je z nebe. Když někdo pochází ze země, ze země jsou i jeho děti. Když někdo pochází z nebe, z nebe jsou i jeho děti. My jsme na sobě nesli podobnost s tím člověkem, který pocházel ze země. Stejně tak ponese i podobnost s tím, který je z nebe. (1 Kor 15,45 – 49)

Evangelium

Ježíš řekl svým učedníkům: „Vám, kteří posloucháte, říkám: Milujte své nepřátele, prokazujte dobro těm, kdo vás nenávidí, žehnejte těm, kdo vás proklínají, modlete se za ty, kdo vám ubližují. Tomu, kdo tě udeří do tváře, nastav i druhou; kdo ti bere plášť, tomu neodpírej ani šaty. Každému, kdo tě prosí, dávej, a kdo ti bere, co je tvoje, od toho nežádej nic nazpátek. Jak chcete, aby lidé dělali vám, tak i vy dělejte jim. Jestliže milujete ty, kdo milují vás, co za to můžete od Boha čekat? Vždyť i hříšníci milují ty, kdo je milují. Prokazujete-li dobrodiní těm, kdo je prokazují vám, co za to můžete od Boha čekat? To přece dělají i hříšníci. Půjčujete-li těm, od kterých doufáte, že vám to vrátí, co za to můžete od Boha čekat? Vždyť i hříšníci půjčují hříšníkům, aby dostali stejně tolik nazpátek. Ale milujte své nepřátele, prokazujte dobrodiní a půjčujte a nic nečekejte zpět. Vaše odměna bude hojná a budete syny Nejvyššího, neboť on je dobrý k nevděčným i zlým. Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec! Nesudte, a nebudete souzeni, nezavrhujte, a nebudete zavrženi. Odpouštějte, a bude vám odpuštěno. Dávejte, a dostanete, míru dobrou, natlačenou, natřesenou a vrchovatou vám dají do klína. Neboť jakou mírou měříte, takovou se naměří zase vám.“ (Lk 6,27-38)

K zamyšlení

Milujte své nepřátele... Nedávno jeden farník z pražské farnosti přistoupil ke knězi s otázkou: „Jak mám v kostele podat pozdravení pokoje jedné významné politické osobnosti, když tohoto člověka považuji za zkorumpovaného a zlého?“ Co s tím? Verš Lk 6,35 je nekompromisní: „Milujte nepřátele... Buďte milosrdní... Odpouštějte!“ Znamená to, že se máme stát naivními hlupáky? Ježíš o hlouposti nemluví. Předpokládá, že učedníci dobře vědí, s kým mluví. Dobrota učedníkům nemá sloužit dalšímu zlu zlovolných lidí ani podporovat naivitu. Ale dává šanci i zlým lidem, aby se mohli probrat a okusit, že dobrota existuje a je mnohem lepší cestou než zlo či nenávisť, které člověka pohltí a posléze zničí. (Pramen: vira.cz)

Modlitba

Pane, také žiji ve světě,

kteří dbá víc na zevnějšek než o to, co je uvnitř.

Ty však hledíš do srdce.

Prosím, udělej si v mém srdci svůj domov

a už ho nikdy neopouštěj.

Benedictus - Zachariášovo kantikum

Pochválen buď Hospodin, Bůh Izraele,
neboť navštívil a vykoupil svůj lid.

Vzbudil nám mocného Spasitele z rodu svého služebníka
Davida,

jak slíbil odpradávná ústy svých svatých proroků,
zachránil nás od nepřátel, z rukou všech, kdo nás nenávidí.

Slitoval se nad našimi otci,
rozpomenul se na svou svatou smlouvu a na přísahu,
kterou se zavázal našemu otci Abrahámovi,
že nám dopřeje, abychom mu beze strachu
a vysvobození z rukou nepřátel
zbožně a spravedlivě sloužili po všechny dny svého života.

A ty, dítě, budeš prorokem Nejvyššího,
neboť půjdeš před Pánem připravit mu cestu,
dát jeho lidu poznání spásy v odpuštění hříchů
z milosrdné lásky našeho Boha,
s kterou nás navštívil ten, který vychází z výsosti,
aby zazářil těm, kdo žijí v temnotě a v stínu smrti,
a uvedl naše kroky na cestu pokoje.

MYŠLENKY PRO ŽIVOT

- Neříkej vše, co víš, ale vždy se snaž vědět, co říkáš.
- Dotahuj věci do konce a vztahuj se k Tomu, který žádný konec nemá.
- Někdo má rád lidi ještě předtím, než se s nimi setká – já bych je chtěl umět milovat i poté, co se s nimi rozejdu.

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2,
410 02 Lovosice
webové stránky:
farnostlovosice.cz

7. neděle v mezidobí

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY:

LOVOSICE	Ne - v 9.00	
	Út - v 16.30	v kapli na faře
	St - v 16.30	27. února se nekoná
	Čt - v 7.30	v kapli na faře
	Pá - v 16.30	
DD MILEŠOV	Pá - v 9.15	1. března se nekoná

Modlitební skupina - Út v 15.30

INTENCE MŠÍ SV.

Ne 24.2. 2019 v 9.00 za † členy rodiny Štárhovy a Tesarkovy

Velemín v 11.00 za dar víry pro syna a jeho rodinu

Ve středu 27. února se mše sv. konat nebude

Ne 3.3. 2019 v 9.00 za zdraví a Boží požehnání pro vnučku

Lukavec v 11.00

Popeleční středa 6.2. 2019 za † rodiče Kartákovy a sestru Jířku

Ne 10.3. 2019 v 9.00

Medvědice v 11.00

„YOUCAT“

(Katechismus Katolické Církve v otázkách a odpovědích)

308. Co je to láska?

Láska je božská ctnost, s jejíž pomocí se dokážeme odevzdávat Bohu, protože on si nás zamiloval jako první, abychom s ním byli jedno a abychom kvůli Bohu přijímali jeden druhého bez zábran a tak srdečně, jako přijímáme sebe samé.

Ježíš své učedníky vyzývá: „Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás“ (Jan 15,12). Svátý Augustin prohlašuje: „Miluj a dělej co chceš.“ Není to vůbec tak jednoduché, jak to na první pohled vypadá. Láska je největší z toho důvodu, že je energií, která oživuje a naplňuje božským životem.

NĚKTERÉ PAMÁTKY V TÝDNU

28. února – připomínka sv. Romana, opata

DŮVOD K MÍRNOSTI - NEVIDÍME DO LIDSKÉHO SRDCE

Pocházel z Burgundska, z chudé rodiny ve Franche Comté. Od mládí tíhl ke kontemplativnímu životu v samotě. Po smrti otce se vydal do Lyonu, aby se v klášteře u opata Sabina seznámil s pravidly řeholního života a pak odešel do Jurských hor. Tam v údolí Kondat si postavil pod mohutným fíkovníkem z proutí chatrč a denně čerpal z duchovní četby. Používal "Poučení pro poustevníky" od opata Kassiana a "Život otců na poušti." Rozjímal o životě a utrpení Spasitele a zpíval žalmy. Také obdělával půdu u svého příbytku a žil asketicky tím, že se postil a spal jen krátce.

Jeho ovdovělý bratr Lupicín jej později vyhledal a oba se společně modlili i pracovali ve svornosti a lásce, ač měli velmi odlišné povahy. Roman byl tichý a mírný, Lupicín zas přísný s nedostatkem vlídnosti. Oba se ale chtěli líbit Bohu.

Đábel jim kladl úklady a vyvolával soužení, pro která se rozhodli odstěhovat. Na cestě však byli zahanbeni výtkami jedné ženy, která jim poskytla pohostinství a přiměla je k návratu. Pověst o nich se začala šířit a následkem toho se k nim přidalo více mužů. Časem vystavěli klášter, tzv. Kondatské opatství, St. Claude. Roman, jenž byl na sebe přísný a na jiné laskavý a shovívavý, se stal opatem. Na výtky týkající se mírnosti odpovídal: "Nikdo nevidíme do lidského srdce, mnohý začal horlivě, ale stal se vlažným a jiný lhostejný dostoupil vysokého stupně dokonalosti." R. 444 byl vysvěcen na kněze. Klášter začal být malý pro množství zájemců a tak vystavěli ještě jeden, v němž se stal opatem Lupicín. Půst se např. vyznačoval tím, že nejen nikdo nikdy nesměl jíst maso, ale mléko a vejce směli dostat jen nemocní. Roman některé přestupky řešil mírností, nikoliv vyloučením nehodných, jak někteří naléhali. Lupicín, se kterým se radil, mu přišel pomoci utvrzovat kázeň a někteří nespokojenci odešli.

Oba bratři přispěli k založení kláštera sester v Braune, kde se stala abatyší jejich sestra.

Romanův život byl poznamenán i zázračnou mocí. Např. při jedné pouti ke hrobu Mauricia přenocoval s jiným bratrem v jeskyni s malomocnými, bez obav je objímal a malomocenství u nich zmizelo. Oba opati se stali svatými. Památka Lupicína je 21. března.

1. března – **1. pátek v měsíci**

3. března – **8. neděle v mezidobí**

4. března – nez. pam. **sv. Kazimíra**

6. března – **Popeleční středa**

10. března – 1. neděle postní

Gaudete et exsultate

Apoštolská exhortace

O povolání ke svatosti v současném světě

Kapitola III. V MISTROVĚ SVĚTLE

63. O tom, co je to svatost, mohou existovat různé teorie, oplývající vysvětleními a distinkcemi. Tyto reflexe mohou být užitečné, ale nic nemůže být poučnější než vrátit se k Ježíšovým slovům a dobrat se jeho způsobu předávání pravdy. Ježíš vysvětlil ve vši jednoduchosti, co znamená být svatými, když nám zanechal blahoslavenství (srov. Mt 5,2-12; Lk 6,20-23). Ta jsou křesťanovým průkazem totožnosti. Ptá-li se tedy někdo z nás, jak se stát dobrým křesťanem, odpověď je jednoduchá: je zapotřebí, aby každý svým způsobem konal to, co říká Ježíš v promluvě o

blahoslavenstvích (Srov. Kázání z Domu sv. Marty, 9.6.2014). V nich se rýsuje tvář Mistra, jíž jsme povolání dát zazářit v každodennosti svého života.

64. Slovo „šťastný“ či „blahoslavený“ se stává synonymem slova „svatý“, protože vyjadřuje, že člověk, který je věrný Bohu a žije Jeho Slovo, dosahuje pravého života v sebedarování.

Protiproud

65. Jakkoli nám Ježíšova slova mohou připadat poetická, jdou nicméně velmi proti proudu vzhledem k tomu, co je obvyklé a co se dělá ve společnosti, a třebaže nás toto Ježíšovo poselství přitahuje, ve skutečnosti nás přivádí k jinému životnímu stylu. Blahoslavenství v žádném případě nejsou lehká či povrchní. Naopak, můžeme je žít jedině, pokud nás prostoupí Duch svatý celou svou silou a osvobodí nás od slabosti sobectví, lenosti a domýšlivosti.

66. Vraťme se a znovu naslouchejme Ježíši s veškerou láskou a úctou, kterou si zaslouží Mistr. Dovolme, aby nás svými slovy zasáhnul, vyprovokoval a znovu povolal ke skutečné změně života. Jinak bude svatost pouhým slovem. Připomeňme si nyní jednotlivá blahoslavenství v podání Matoušova evangelia (srov. 5,3-12).

„*Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království.*“

67. Evangelium nás zve k uznání pravdy o svém srdci, abychom viděli, kam vkládat jistotu svého života. Normálně si je boháč svým majetkem jist a domnívá se, že je-li ohrožen majetek, rozpadá se veškerý smysl jeho života. Sám Ježíš nám to řekl v podobenství o úrodě, když mluvil o člověku, který si byl jistý sebou, jako o bláznovi, který neuvažuje o tom, že může ještě téhož dne zemřít (srov. Lk 12,16-21).

68. Majetek ti nezajistí nic. Naopak, když se srdce pokládá za bohaté, je se sebou natolik spokojené, že nemá prostor pro Boží Slovo, pro

lásku k bratřím, ani pro potěšení nad tím, co je v životě nejdůležitější. Zbavuje se tak největšího majetku. Proto Ježíš nazývá blahoslavenými chudé v duchu, ty, kdo mají chudé srdce, do něhož může vstupovat Pán svojí ustavičnou novostí.

69. Tato chudoba v duchu velmi souvisí se „svatou indiferencí“, kterou předkládal svatý Ignác z Loyoly a v níž se dosahuje nádherné vnitřní svobody: „Proto je nutné, abychom se vůči stvořeným věcem stali indiferentními ve všem, co je dovoleno svobodě našeho rozhodnutí a není jí zakázáno. A tak, co se nás týká, nemáme chtít více zdraví než nemoc, bohatství než chudobu, čest než potupu, dlouhý život než krátký; a stejně tak ve všech ostatních věcech“ (Duchovní cvičení, 23).

70. Lukáš nemluví o chudobě „v duchu“, nýbrž říká, abychom byli „chudí“ a dost (srov. Lk 6,20), a tak nás také vyzývá ke střídmemu a prostému životu. Taktó nás volá, abychom sdíleli život těch nejnuznějších, život vedený apoštoly, a vpsledku tak napodobovali Ježíše, který, „ačkoli bohatý, stal se pro nás chudým“ (2 Kor 8,9). Být chudí v srdci - to je svatost. (pokračování příště)